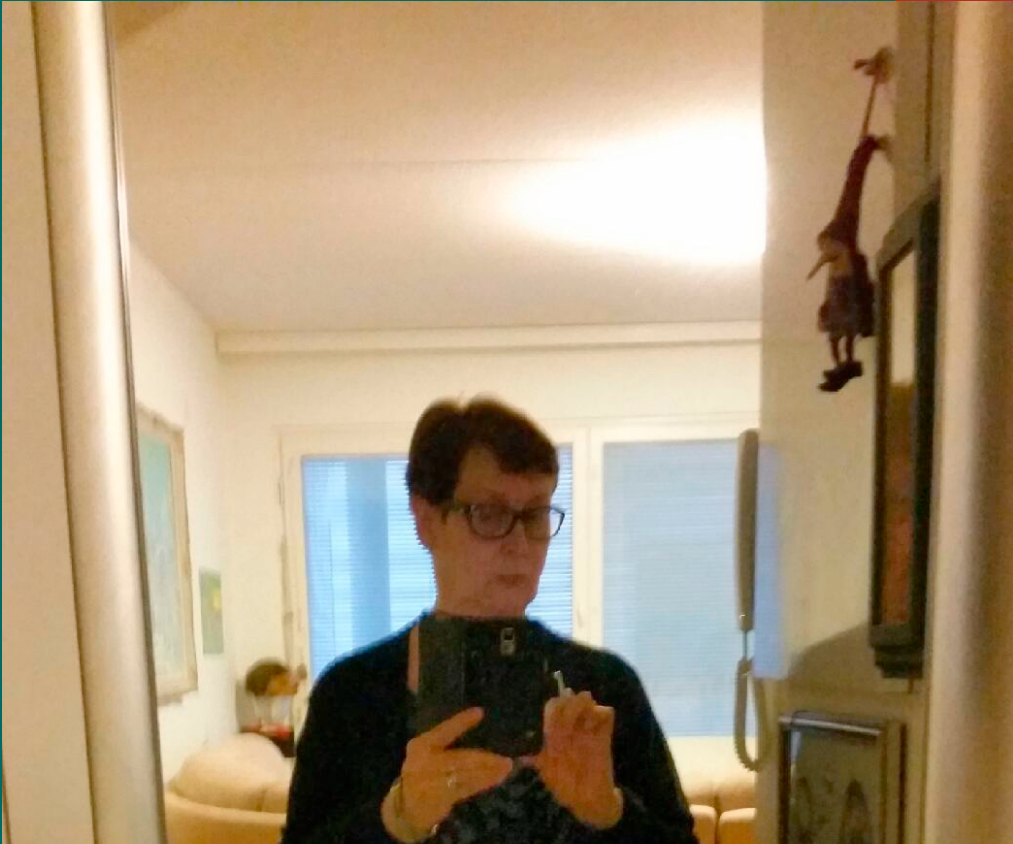

Anneli Alatalo

Eveliina von Waisin etiäiset

Kalliolta tippunut ruumis, Isabelan kuolema ja Iloluontoiset
naiset

Anneli Alatalo

Eveliina von Waisin etiäiset, osa I

Kalliolta tippunut ruumis

1. LUKU

Orava juoksi kallion reunaa pitkin sammalikon päällä parikymmentsenttisten heinien seassa. Tupsukorvat vilahtelivat sinne tänne. Ketterästi se laskeutui kallion laitaa alas vihertävälle nurmikolle, jossa kasvoi voikukkia. Se haisteli kukkia ja istuutui löytämänsä kävyn viereen, nosti pienillä tassuillaan kävyn suuhunsa ja rupesi jyrsimään. Kävyn ydin paljastui ja siemenet löysivät paremman isännän. Betoniseinän ja kallion väliin jäi reippaan neljän metrin väli. Tuuli keräsi kaiken voimansa nurmen toisesta päästä ja ujelsi läpi tuulitunnelin toiseen päähän. Orava säikähti ja kapusi takaisin kalliolle. Se pysähtyi tuijottamaan alhaalle ilmestynyttä liikettä. Lähiparvekkeella liikkui hahmo. Lasituksen läpi näkyi suurikukkainen, värikäs mekko ja mekon kantajan käsi laskeutui parvekelasia vasten siirtelemään parvekkeella olevia koristeellisia lasipulloja parempaan järjestykseen.

Mekon kantaja liikkui ketterästi ja orava havaitsi uuden syyn peräytyä ja se katosi sinne mistä oli tullut. Ihmisiin ei kannattanut äkkiseltään luottaa.

Nainen liikkui parvekkeella ees taas, lakaisi roskia lautojen välistä maahan, asetteli pöydän koriste-esineet sivuun, pyyhki pöydän ja siirsiesineet takaisin. Sitten hän nosti parvekelasien kaihtimia ylös. Yksi, kaksi, kolme, kaihdinta ylös ja niistä keskimmäinen takaisin alas. Ei kun keskimmäinenkin ylös. Jo aamulla herätessä naisella oli kutina, että päivästä tulisi erilainen päivä. Hän tiesi. Hänen aavistukset olivat pitäneet vuosien saatossa aina paikkansa. Etiäisiä. Kaikenlaisia etiäisiä, takaumia ja ennakoiteja, joita näyiksi viisaammat nimittivät. Hänen äidillään oli sama erikoisuus. Epänormaaleja he olivat omastakin mielestään saati niiden, joille etiäisistä tuli kerrottua. Sitten hän näki sen! Nainen jäi tuijottamaan sitä. Iso, karhea miehen käsi pilkisti nurmikolla sormet harallaan. Käsi katosi sinisen takin hihaan ja hihan jatkeena köllötti isokokoinen miehen ruho. Oikea kōriläs! Ainakin satakahdeksankymmentäsentiä pitkä, ajatteli nainen. Vatsa kaartui korkealla nurmikon yläpuolelle.

Kaljamaha, päätteli nainen, oluen juoja. Vatsan alapuolella näkyi tummat prässihousut. Saumat suorassa ja siistit, päätteli nainen näkemästään. Uteliaasti nainen siirsi katseen vatsan yläpuolelle ja havaitsi takin kauluksesta pilkistävän pään ja päässä hatun. Hattu oli ilmiselvästi valkoisesta kankaasta valmistettu, ja sen etuosaa kiersi kullanhohtoinen nauha. Kullanvärinen ankkurimerkki komeili sen etupuolella. Merikapteenin lakki, välähti naisen aivoissa. Hän kavahti. Merikapteeni ja näin kaukana sisämaassa. Sitten hän huusi sisällä olevalle:

-Täällä on ruumis. Tippunut kalliolta. Siihen on tarttunut sammalta tuolta kallion laelta. Tuu kattoon!

Oviaukkoon ilmaantui harmaatukkainen kyömynenäinen mies, jolla oli tummanvihreä kauhtunut villatakki yllään. Villatakki oli naisen siistin Marimekon hameen täydellinen vastakohta. Mies laittoi ison punakan nenänsä lasia vasten ja katseli tarkoin merikapteenin ruumista.

-Oletko varma, että se on kuollut?

-Kuollut kuin kivi! Sormissa kuolonkankeus. Soita poliisi ja lääkäri, tuumi nainen.

Pariskunta kiersi parvekkeelta keinotekoisesti rakennetulle neljännen kerroksen tasalla olevalle pihamaalle ja seiso siellä poliisin saapuessa. Kaksi nuorta konstua kumartui kuolleen miehen lähelle ja alkoi tutkia tätä. Toinen ojensi kätensä merikapteenin housun taskuun ja otti sieltä mustakantisen pienen muistivihon ja takin povitaskusta mustan nahkalompakon.

-Katsotaanpas, katsotaanpas, kuka tämä herrasmies on. Täällä on, mitäs täällä nyt on, ajokortti ja ajokortissa, hmm, nimi Kaarlo Nicolas Merihaka. Merihaka, toisti poliisi ja jatkoi, syntynyt 6.6.1966.

-Lähes viisikymppinen, totesi nainen. Nuori mies, jos minulta kysytään.

-Totta, nyökkäili poliisi. Onko tuttu?

Nainen ojensi kätensä poliisille ja poliisi tarttui siihen.

-Nimeni on Wais, Eveliina von Wais. Tässä on mieheni Marco von Wais. Asumme tuossa. Nainen osoitti lähintä parveketta. Mieheni on espanjalainen.

-Me löysimme hänet. Niin, me emme tunne häntä henkilökohtaisesti. Outoa, todella outoa, että hän on purjehtinut tänne. Herää kysymys, miksi juuri tänne. Miksi

ei toiselle puolelle kalliotamme lähemmäs merta, vaan juuri tänne? Mielenkiintoista.

Lääkärin saapuessa toinen poliiseista oli kiertänyt paikan ympärille keltaisen eritysnauhan ja pyytänyt pariskuntaa vetäytymään nauhan toiselle puolelle. Pariskunta Wais tarkkaili tilannetta.

-Kuollut kuin kivi, totesi lääkäri, todennäköisesti viime yönä noin, mies pyöritteli kättään ilmassa, noin kahden aikaan.

Tekninen rikostutkinta aloitti heti saavuttuaan työnsä, ja poliisi siirtyi ottamaan lausuntoa Waisin pariskunnalta. Ruumisauto saapui ja ruumis siirrettiin paareilla alhaalla pihalla odottavaan autoon. Nurmikkoon jäi ison miehen jättämä painanne.

2. LUKU

-Mites nyt suu pannaan? Marco mutusteli lenkkimakkaraa ja avasi kysymyksellään vaimonsa uuden jutun tutkinnan. Piispankylän salapoliisi, tiedetty ja tunnettu, jonka etiäiset ohjasivat nenävainulla ennen virallisen poliisitutkinnan loppua salaisuuksien ytimeen.

-Kuinka niin?

-Juttu ei ole helppo. Mistä päästä aloitat? Ruumis, joka on merikapteeni ja kaukana merestä ja jäljistä päätellen tippunut kuoleman jälkeen kalliolta pihanurmikollemme.

-Noo, tähyän ensin ympärille, jos vaikka poliisilta olisi jäänyt jotain huomaamatta. Facebook, Twitter, LinkedIn ja muut somet käyn läpi, jos vaikka Kaarlo Nicolas Merihaka löytyisi.

Marco von Wais otti jääkaapista vaalean vehnäoluen. Weissbier, Kristall-Weizenbier, suodatettu, kirkas vehnäolut, josta hiivasakka puuttuu, oli hänen mielikki. Sameakin meni, mutta harvoin. Herkutteleva herra, erikoisolueiden asiantuntija, seisahti vaimonsa touhukkaan selän taakse, asettautui hyvään

hajareisiasentoon, napsautti purkin auki ja otti kulauksen.

Hän kääntyi vaimonsa Eveliinan puoleen ja totesi:

-Jos en tietäs, että olet erräänki tapauksen selvittäny, en uskos että tätä ratkaset.

-Elä huoli.

Eveliina meni Macilleen ja googletti merikapteenin nimen.

Merihaka. Tuloksena oli kymmenittäin tietoa eri merikapteeneista, mutta ei Merihaasta. Eveliinaa alkoi kiinnostaa eräs artikkeli, josta hän kopioi osan

“...on toiminut merikapteenina eri puolilla maailmaa vuosikymmenien ajan. Hänellä on kokemuksia alusten heikosta kunnosta, miehistön törttöilystä sekä koko merenkulkualan läpäisevästä piittaamattomuudesta. Myös Suomenlahdella onnettomuus on vain ajan kysymys.”

-Mitä jos tämä Merihaka on tahtomattaan saanut vihiä Suomenlahtea uhkaavasta saastumisesta, onnettomuudesta tai tahallisesta teosta? Jospa hänet on likvidoitu, jotta suunnitelma ei paljastu.

-Hmm.

Marco von Wais oli syventynyt sanomalehteen ja olueen. Hän tiesi, että tutkinnan alussa oli hyvä olla kuulolla, mutta kantaa ei kannattanut ottaa.

Siitä huolimatta että vaimo yritti saada hypoteeseilleen häneltä tukea.

-Mitä sanoit?

Niinpä hän johdatteli juttua taitavasti eteenpäin.

-Onko muita teorioita?

Eveliina jatkoi lukemista:

Ahneutta, valheita, laiminlyöntejä...

Jääkaapin ovi kävi, uusi vaalea vehnäolut löysi janoisen ja janoinen napasautti tölkin auki. Eveliina huikkasi:

-Facebookista löytyi tällä nimellä profiili. Pitänee lähettää ystäväpyyntö. Katsotaan vastaako kuollut. Noin, sinne lähti.

Hän siirtyi LinkedInin ja hetken tutkittuaan hihkaisi:

-Ja LinkedInissä on avoin profiili. Yes!

Hiljaisuus laskeutui asuntoon. Marco von Wais unohti tällä välin koko jutun. Hän haki toisen lenkinpuoliskon ja tempaisi siitä hampaillaan palan, hörppäsi olutta ja syventyi Hesariin.

Asuntojen hintataso kohonnut vuodesta 2000 vuoteen 2014 miltei sata prosenttia.

Höh! Olisi ollut hyvä sijoituskohde. Asunnoilla eräskin rikastuu, hän puheli itsekseen. Eipä jaksais, eipä jaksais!

Eveliina von Wais heilutti paperia kädessään.

-Tässä on merikapteenista tyhjentävät tiedot. Eikä tarvinnut kotiovea aukaista.

Marimekon kukat suorastan hyppivät kirkkaissa väreissään Eveliinan rinnoilta Marcon silmille ja hän räpytteli silmiään.

-Strategiakin on selvä. Ensin käyn läpi kallion yläosan reitin. Jostakin hänen on täytynyt tänne joutua, eksyä, tulla, ihan miten vain. Sitten käyn kapteenin veneellä, tai no, iso paattihan se on. Muistat varmaan M/S Gabriellan, jolla menimme viime kesänä Tukholmaan? Hän on töissä laivalla. Etsin etiäisiä.

Niin, ja Tämä Nicolas asuu Sipoossa. Iso talo, purjevene, vaimo, lapsi ja vanhemmat, jotka asuvat naapurissa.

Aikamoisesti tietoa, eikö totta!

Eveliina von Wais oli täydessä vauhdissa. Hän puki villatakin ylleen eteisessä, otti keltaisen kiiltotekonahkaisen käsilaukun ja heilautti kättään Marcolle.

-Hasta luego. Laita ruoka valmiiksi iltapäivälle. Palaan silloin.

3. LUKU

Satamaterminaalissa kävi huike. Eveliina von Wais käveli tuloaulan läpi likuportaisiin ja jäi odottelemaan Gabriellan sisäänmenoterminalin eteen.

Etiäinen ilmaantui yllättäen. Hän näki kolmen miehen tulevan liian lähellä toisiaan kävellen. Keskimmäinen oli sama mies, jonka he olivat löytäneet nurmikolta kuolleena. Hänellä oli kapea salkku kädessään, ja hän näytti murheelliselta. Oikealla puolella kävelevä mies oli vaaleatukkainen, roteva keski-ikäinen mies. Ei kapteeni, päätteli Eveliina. Mies työnsi välillä keskellä kulkevaa kapteenia käskevästi. Vasemmalla puolella oleva mies puolestaan oli vanhempi mies ja hänellä oli iso musta parta ja kalju päälaki. Hän piti käsivarrellaan takkia, joka peitti hänen oikean kätensä. Takin alla oli jokin esine, jolla hän pointteerasi keskellä kulkevaa kapteenia. Ase, sen täytyy olla ase, päätteli Eveliina. Hän tiesi heti, että keskimmäinen mies kulki vastentahtoisesti kahden muun kanssa. Hän olisi halunnut nähdä, minne miehet menivät, mutta etiäinen katosi. Hän seiso yksin terminalissa.

Eveliina kumartui tsekkauslaitteiden kohdalla ja livahti laivan sisäänmenoaulaan. Tyhjä. Laiva lähtisi illalla Tukholmaan, joten kukaan ei uskonut kenenkään pyrkivän laivaan tähän aikaan. Ympärilleen vilkuillen Eveliina käveli pitkän käytävän päähän, nousi portaita ylös ja hengähti ihastuksesta. Laivan ovi oli auki eikä siellä näkynyt ketään. Uskomattoman helppoa, hän huokasi. Ja nyt komentosillalle tai kapteenikerrokseen ylimmälle kannalle. Mutta mistä? Aah, hissillä tietenkin. Eveliina löysi hissini ja totesi, että hiljaista on. Ei ketään. Päivänokosilla koko porukka ilmeisesti! Tai maissa. Yläkerroksen käytävällä hän kohtasi siivoojan, joka ei ihmeemmin kiinnittänyt häneen huomiota. Hän meni siivoojan luo ja kysyi:

-Mistä pääsee komentosillalle? Olen kapteeni Merihaan äiti ja vien hänelle hänen kotiavaimia, jotka hän pyysi minut tuomaan.

Siivooja viittasi käytävän päähän ja neuvoi:

-Kääntykää oikealle ja keskellä on ovi, josta pääsette komentosillalle. Yleensä sinne ei ketään pääse, mutta uskoisin että itse kukasenkin äiti pääsee. Äitit ovat poikkeustapauksia.

Siivooja väläytti leveän hymyn. Kauniit hampaat, ajatteli Eveliina ja kiitti miestä. Täytyy kaverilla olla hyvä äitisuhde, päätteli Eveliina ja livahti eteenpäin.

Syntinen olo, mutta selityksiä kymmenen valmiina, mietti Eveliina ja aukaisi komentosillalle vievän oven. Prameaa! Täältäähän näkee koko Helsingin.

Ihastuneena hän kiersi komentosillan joka puolelta ja tutki tilaa tarkasti. Pikkuruinen ratti, mutta ei kunnon ruoria. Mittareita ja metallipintaa työtasot täynnä. Huh! Kyllä tämän ohjaaminen vaatii koulutusta. Hänen taidoillaan laiva ei liikkuisi mihinkään.

-Anteeksi!

Käskevä, hiukka vihainen ääni Eveliinan selän takana kieli, että nyt oli h-hetki tullut. Hänen näyttelijäntaitonsa kaivautui esiin. Rooli numero yksi esiin, hep.

-Päivää, päivää, sanoi Eveliina touhukkaasti. Oletteko poikani työkaveri? Siis kapteeni Merihaan.

Eveliina ojensi kätensä.

-Olen Nicolaksen äiti, hauska tutustua.

Mies tarttui ojennettuun käteen ja vastasi:

-Päivää. En olekaan aiemmin tavannut hänen äitiään. Ja suruvalitteluni. Saimme tiedon, että hän on kuollut.

Eveliina herautti kyyneleet silmiin ja kaivoi käsilaukusta nenäliina.

-Niin. Ainut poikamme.

-Ainut? Hän kertoi kahdesta muusta veljestään.

-Kyllä, kyllä. He ovat hänen isänsä ensimmäisestä avioliitosta. Velipuolia.

Mies nyökkäsi.

-Ymmärrettävää! Oma lapsi on oma.

Eveliina napsautti nenäliinan laukkuun ja viittasi ympärilleen.

-Komea työtila teillä.

Mies näytti tyytyväiseltä.

-Olen ensimmäinen perämies. Kapteenin lisäksi aina vähintään kaksi perämiestä on paikalla ja varmistaa kapteenin antamat käskyt. Jos toinen meistä tai molemmat olemme eri mieltä kapteenin antamasta käskystä, emme toteuta sitä. Aikamoista kontrollia kapteeni joutuu kestävänsä.

Mies naurahti.

-Satamaan tullessa siirrymme käsiohjaukseen. Jos tuulta on yli 20 metriä sekunnissa, meidän täytyy jäädä odottelemaan merelle. Kustaanmiekan suu on liian kapea sisääntulolle tuolloin. Laivan pituus on 171,5 metriä ja leveys 28,2 metriä, joten laivan runko muodostaa sellaisen pinta-alan, johon tuuli osuessaan painaisi laivan vinoon. Emme hallitsisi tilannetta. Muutaman metrin vinous johtaisi siihen, ettemme mahdu sisään satama-aukosta. Laivan leveys tulisi liian isoksi.

Eveliina päivitteli lyömällä käsiään yhteen.

-Ja tällaista laivaa Nicolas kuljetti!

-Kyllä, kyllä. Mies innostui asiastaan, niin että unohti äidin murheen.

-Niclas on kyllä kuljettanut muistaakseni isompaakin. Tankkeria.

-Niin, niin. Hän kertoi joskus.

-En vain muista, missä päin maailmaa se tapahtui. Evelina naurahti.

-Totta puhuen en minäkään. Kuinkas lujaa tällainen kulkee?

-Maksiminopeus on 21,5, solmua.

-Vai niin. Mutta. Syy miksi tulin on se, että poikani ei kuollut vapaaehtoisesti. Häntä avitettiin kuolemaan.

-Jösses! Mistä moinen epäily?

-Hänen ruumiinsa löytyi pihaltamme. Nurmikolta.

-No jo peijakas!

-Syy miksi tulin on, että halusin kysyä hänen työkavereiltaan, huomasivatko he mitään erityistä pojassani viime aikoina.

Mies käveli ruoripöydän luo ja tarttui puhelimeen. Eveliina kuuli, kuinka hän pyysi Andreas –nimistä miestä tulemaan komentosillalle.

Varttitunnin päästä huoneeseen astui hontelo poika, joka esittäytyi Andreaksi.

Hän halasi Eveliinaa ja esitti surunvalittelunsa.

-Minä ja Nicolas olimme varsin läheisiä, Andreas kertoi.

Hän oli minulle kuin isä. Minulla nimittäin ei ole omaa isää. Hän poistui elämästäni ja äitini kasvatti minut yksinhuoltajana.

Eveliina piteli Andreasta kädestä ja totesi:

-Me äidit kannatteleimme lapsiamme. Asumme lähellä Nicolaksen perhettä.

Eveliina von Waisin etiäiset I osa, Kalliolta tippunut ruumis
Eveliina ja Marco von Waisin takapihalle putoaa kalliolta ruumis. Eveliina rupeaa selvittämään kuka, mistä ja miksi. Piispankallion etsivätär omaa ylikuonnollisen kyvyn nähdä rikokseen liittyviä etiäisiä, joten hän on aikamatkan päässä poliisista. Epätavallinen alku johtaa mitä ihmeellisimpiin käännteisiin. Huumemaailma on oma imperiuminsa, arvaamaton ja vaarallinen, ja nyt se sivuaa Eveliinan elämää ja vie hänet mukanaan. Eveliinan ja Marcon henki on vaarassa. Vehnöluiden ja vankkumattoman uskon voimalla Eveliina etenee tutkimuksissaan. Tutuksi tulevat niin papa Bro, hänen poikansa Karl, kapteeni Nicolas, matruusi Leo, perämies Kale, Andreas ja monet muut. Syvällistä pohdintaa, tragikoomisuutta ja huumoria käsittävä dekkari päättyy yllättävästi.

Eveliina von Waisin etiäiset II osa, Isabelan kuolema

Isabelan kuolema perustuu osittain tositapahtumiin. Eveliina palaa Marcon kotiseudulle Espanjan Costa del Solille Mijasiin. Isabela, hänen tuntemansa tyttö on kadonnut lähellä kotiaan. Vähän myöhemmin katoaa myös Manuela, Isabelin ystävätär. Poliisin päällikkö Juan on kauhuissaan, koska hänen tyttärensä Ana on Isabelin ja Manuelan ystävä. Kaikki nuoret ovat vaarassa. Milloin ja missä välittäjät iskevät? Ihmiskauppaa käydään nuorilla, elämänhaluisilla ja tulevaisuus edessä olevilla. Välittäjille he ovat tavaraa, jota liikutellaan rahaa vastaan. Eveliina, Marco, eläkkeellä oleva poliisi Kalle ja yksityisetsivä Martti-Masa tekevät kaikkensa tuhotakseen ihmiskaupan. Juan ja Manolo käyvät pitkän ystävyyden nimissä kahdenkeskisen taistelun, jossa ei voi voittaa. Miten käy Isabelin, kauniin andalusialaisen kaunottaren?

Eveliina von Waisin etiäiset III osa, Iloluontoiset naiset

Sami ja Eveliina kohtaavat varsin erikoisissa olosuhteissa. Eveliina on lähtenyt irrottelemaan Marcon ollessa Costalla. Sami puolestaan on työhommissa. Iloliiterissä on tapettu nainen ja tapetaan toinenkin

BoDTM
BOOKS on DEMAND